

Roža in trn.

Na belem vrtu roža se rdi,
stolisoč solčnih žarkov k nji hiti,
da zagori kot dan ob jutra zarji,
da izovete Mariji na oltarji.

Na strmi gori tih in trd in črn
ostri se in sameva v mraku trn;
ljudje dospó in krono stko krvavo,
in božji Sin uklanja trudno glavo . . .

E. Gangl.

Noč in dan.

Napravlja z doma k nam se tiha noč,
prižiga drobne luči si gredoč,
da starka pota bi ne izgrehila
in sama v sanjah se ne izgubila.

A mladi dan kot fant slovenski čvrst
veselo vstane, dvigne k solncu prst,
in solnce gre, kot blisk pred njim zasije
in gre in pride in nam noč ubije.

E. Gangl.

Polje in gozd.

Leži široko polje kraj vasi,
po njem potočka tih val šumi,
s cvečovi prebujenimi pretkana
zdaj v enem vonju zadehti poljana.

Od neba solčni žarki prihité,
iz gozda mrak in pokoj prepodé,
in zažgoli, odmeva spev po lesi,
kot v sanjah solnce se po njem pobesi . . .

E. Gangl.

Orgle in piščal.

U svetišču božjem orgel poje glas,
ubira strune src pobožnih vas,
koleno grudi v prah se, in proseče
iz duš kes k nebu sinjemu trepeče.

Na travniku tam v jutra sveti mir
pošilja iz piščalké spev pastir,
nad njim nebo zre svetlo in veselo
kot da si takih je glasov želelo . . .

E. Gangl.

